

Christopher Kloeble

SKRITI ČLOVEK

(odlomek iz romana)

Na nebu sta drug proti drugemu plavala zadnja oblaka. Neostra puščica in nekaj nedoločljivo puhastega v beli barvi lilije, kar ni dovoljevalo nikakršne primerjave.

Globoko pod njima je Albert, obkrožen s kovčki, stal pred vhodnimi vrati v Königsdorfu, opazoval je zvonec in si ni upal. Tega popoldneva je imel za seboj že več kot devetnajst ur potovanja, s spalnikom, z regionalnim vlakom in avtobusom številka 479, čigar voznik je zapeljal na prav vsako postajo v predalpskem prostoru, od *Pföderla* prek *Wolfsöda* do kraja *Höfen*, čeprav nihče ni niti vstopil niti izstopil, zdaj pa, ko je manjkalo še čisto malo, Albert vendarle ni bil prepričan, ali je sploh hotel prispeti.

Že šestnajst let je med počitnicami in ob koncu tedna obiskoval Freda, sprva še v spremstvu redovnice iz katoliške sirotišnice Sankt Helena, pozneje sam, vendar se nikdar nista posebej zblížala. Fred mu je vedno rekel le Albert in Albert njemu le Fred. Še nikoli mu ni rekel oče. Ko je imel pet let – Fred pa šestinštirideset –, leta 1988, je Albert poskrbel za to, da je imel Fred vselej rokavčke, kadar sta z roko v roki skočila v gramozno jezero. Pri osmih je Albert plačeval pri blagajni za Freda, saj v nasprotju z njim prstov ni potreboval za to, da bi izračunal, koliko drobiža mu morajo vrniti. Pri trinajstih je Albertu iz glave izbil sanje, da bo nekoč igralec. (Ta pa je to zamisel opustil le zato, ker ga je bilo strah, da bi ga kdo opazoval pri delu.) Pri petnajstih mu je Albert poskušal razložiti spolnost, toda Fred ni hotel govoriti o tem. Ko je imel Albert šestnajst let, je še vedno skrbel za to, da je imel Fred rokavčke. In že pred svojim osemnajstim rojstnim dnevom se je Albert dokončno sprijaznil s tem, da človek, kakršen je Fred, ki nikdar ni mutiral in za katerega je bilo razmnoževanje nekaj vrtnarskega, nanj nikdar ne bo gledal kakor na sina, kaj šele, da bi ga tako imenoval. Fred je bil pač Fred.

Večina Albertovih prijateljev je po maturi zbežala v daljavo. Posebej priljubljeni sta bili Avstralija ali Kambodža; ko so se vrnili s potovanja v Angkor ali Outback, so že našli sami sebe, poleg tega pa so tudi imeli predstavo o tem, kaj želijo početi v življenju. Menda. Albert – ki nikdar ni mogel razumeti, zakaj nekateri predpostavljajo, da bi odgovori, ki jih ni bilo mogoče najti niti v največji bližini, čakali nanje v daljavi – je ostal v sirotišnici Sankt Helena, nezmožen vsakršne odločitve o svoji prihodnosti. Zakaj se je odločil, da se preseli k Fredu, in

kaj si od tega obeta, tega ni vedel niti tedaj, ko je tega popoldneva stal pred Fredovimi vrati, vedel je le, da mu je za karkoli ostalo le še malo časa.

Zdravnik jima je pokazal prste manikirane dlani in Albert se je vprašal, ali zdravnik to vedno počne na tak način, ali mesece, ki še preostajajo njegovim pacientom, najraje pokaže s prsti, da bi si prihranil iskanje sočutnih besed. Pet prstov. Albert se skorajda ni zmenil zanje, prijel je Freda za roko in skupaj sta zapustila bolnišnico, ne da bi se odzvala na zdravnikove vzklike, kakor ste tudi pozneje nista odzivala na telefonske klice.

Da mu ne bi bilo treba govoriti s Fredom, je Albert celo pot domov veliko govoril, predvsem o vremenu, v upanju, da Fred ni opazil zdravnikove geste.

»Koliko jih imaš pa ti, Albert?« ga je prekinil Fred.

»Koliko česa?«

»Prstov. Koliko prstov imaš, preden boš moral umreti?«

Albert se je ustavil. »Res ne vem.«

»Kako da ne? Jaz jih imam pet. Je to dobro?«

»To je ... precej dobro.«

»Saj sem vedel!« Od olajšanja se je zasmel. »Ti, Albert, grem stavit, da imaš ti še ogromno prstov.«

Tega večera je Albert odpotoval, da bi opravljal maturitetne izpite. Dolžnost, ki se mu je spričo novic zdela najmanj tako absurdna kot njegova odločitev, da bo dolžnost izpolnil.

Odtlej sta minila dva meseca. Preostali so še trije prsti. Vročina je pritiskala ob Albertovo lobanjo. V nasprotju z vsemi vremenskimi napovedmi je poletje že več tednov odtegovalo vsakršno nevihto. Trata na Fredovem vrtu je bila rjasto rjava, celo škržati so nemočno peli in migetajoča vročina na glavni cesti pred vrtom se je poigravala z Albertovimi očmi.

Povesil je glavo, trdno zgrabil ročaje kovčkov in negibno obstal, ko so se pred njim odprla vrata in se je na podestu stopnic pojavil Fred. Suhljat dvometraš, ki je v zadregi sklonil glavo. Zastrmela sta se drug v drugega.

»Albert,« je vzkliknil Fred s svojim deškim glasom in še preden se je Albert ovedel, kaj se dogaja, ga je nekaj dvignilo kvišku in priželo ob Fredov koščeni prsni koš.

»Živijo, Fred.«

»Kako debel si, Albert!«

»Hvala. Tudi ti si dobro videti.«

Nasmehnila sta se drug drugemu, pri čemer se je Albert bolj nasmihal, Fred pa se je zares srečno nasmejal.

»So spet počitnice?« je vprašal Fred.

»Ne, tokrat ne. Tokrat bom ostal dlje.«

Fred ga je veselo pogledal. »Do kdaj pa?«

»Dokler ...«, Albert se je izmaknil njegovemu pogledu, »dokler bo šlo.«

»Dokler bo šlo, to je pa lahko precej dolgo!« je veselo vzkliknil Fred in zaploskal. »Saj to je ambrozijsko!«

»Kako, prosim?«

»Ambrozijsko, na enajsti strani,« je Fred karajoče dvignil kazalec, »večkrat bi moral brati leksikon, Albert.«

Nato mu je iztrgal kovčke iz rok in odkorakal v hišo, Albert pa mu je sledil. Na hodniku se je ustavil. Ta sladkobni vonj Fredovega doma, ki ga je vsa ta leta pozdravil ob vsakem prihodu, ga je vsakokrat prevzel.

Fred se je obrnil k njemu. »Si omagal?«

»Ne,« je globoko vdihnil Albert, »saj bo šlo.«

Suknjič je obesil na obešalnik poleg Fredovega kraljevsko modrega ponča, na ovratniku katerega je okorna pisava svarila: *To je last Frederika Arkadiusza Driajesa!* Isto ime je bilo nalepljeno tudi poleg zvonca. Nihče ga ni naslavljal s celotnim imenom, za večino je bil preprosto Fred, z dolgim e, sirota v upokojenski starosti, ki je pol dneva prebila na edini avtobusni postaji v Königsdorfu, da bi preštela in pozdravila vse zelene avtomobile na glavni cesti. (Poleg tega je bilo še nekaj preprostežev, ki so ves čas viseli v pivnici Hofherr, v eni roki ves čas držali kozarec svetlega bavarskega piva, trdili, da je malo počasne pameti, ter ga klicali *Freddie*.)

Ko je Fred odložil kovčke na vrhu stopnic in prvi stopil v zatemnjeno, hladno dnevno sobo, je Albert začutil, kako se nadenj zgrinja *déjà-vu*, oziroma natančneje rečeno: *déjà-vu* številnih *déjà-vujev*.

Najprej bosta sedla na oguljen, češnjevo rdeč počivalnik, natanko tja, kjer sta vedno sedela, in ne glede na to, česa se bo dotaknil, se bo Albertovih rok prijelo na tisoče drobtin, kar ga bo spomnilo na to, da bo zdaj namesto negovalca on skrbel za vsaj en topel obrok dnevno, zavezoval vezalke, pazil na to, da bodo zobje skrbno umiti in hiša čista. Pogled mu bo obvisel na zemljevidu sveta, pritrjenem na steno, na katerem zelen krog, narisani s flomastrom, ki naj bi označeval Königsdorf, označuje Nemčijo, on pa bo vprašal Freda, kako mu gre, nakar bo ta seveda odgovoril: »Ambrozijsko,« kaj pa drugega, že v naslednjem hipu pa bo Alberta prosil,

naj mu prebere kaj iz njegove najljubše knjige, iz srebrnega leksikona, kakor že tolikokrat pred spanjem ali opoldanskim počitkom. Fred se bo prižrel obenj, položil glavo Albertu v naročje, zaprl oči in bo na otip topel, kljub vročini zunaj bo prijetno topel, Albert pa si ne bo drznil premakniti, temveč bo odprl leksikon in začel kar nekje, pri *biljardu* na primer, ter ne bo prišel dlje kot do *binokularja*. Fred bo začel smrčati ter bo v spanju videti še mlajši kot sicer, največ sredi štiridesetih. Albert bo zaprl leksikon, podložil blazino pod Fredovo glavo ter njegove mnogo predolge noge pokril z mnogo prekratko odejo iz flisa. V kuhinji bo Albert še nekaj malega pojedel, pomiril svoj želodec z debelimi rezinami črnega kruha, medtem ko bo opazoval zapečateno okno nad umivalnikom, ki ga prepreda razpoka v steklu, ki ga na levem spodnjem robu krasita dve črki, za kateri ni vedel, kdo ju je vrezal, niti kdaj, vendar v njiju ni mogel prepoznati ničesar drugega kot začetnici svoje babice Anni Habom, šest drobnih vrezov, kakršnih se ne bi sramoval niti Zorro. Albert se bo sklonil, naslonil levico na umivalnik, dahnil v okno in na zarošeno steklo poleg babičinih napisal svoji začetnici, *AD*, za prst debeli. Videl bo, kako bosta obledeli. Nato se bo v svoji sobi v prvem nadstropju prepričal, ali ima v skrinji poleg postelje še dovolj Fredovih zdravil. Šele nato se bo prepustil uležani vzmetnici, začutil, kako ga preplavlja utrujenost, pa vendar ne bo mogel zaspati. In natanko tako je bilo, čeprav si je Albert ves čas prigovarjal, da bi moral občutiti nekaj posebnega, ne *déjà-vuja*, temveč bolj *première-vu*. Konec koncev je prišel poslednjič.

Albert je na svoji postelji ležal največ deset minut, svinčeno težak, prazen in pokrit čez oči, ker je skozi zavese sijalo sonce, kakor da tega dneva nikdar ne bo konec, ko je v sobo planil Fred: »Spiš?«

Albert mu je pomignil – kaj drugega mu niti ni preostalo –, in Fred je legel na vzmetnico poleg njega. Na sebi je imel potapljaško obleko, čemur se Albert ni čudil, temveč temu, da jo je nosil kljub temu, da je bilo vroče poletje. Fred je potapljaško obleko običajno nosil pod oblekami, da bi ga grela, ko je v dežju stal na avtobusni postaji. Fred jo je podedoval po svojem očetu. »Brez človeka v njej je videti gnusno kot olupek belih bavarskih klobasic,« je menil Fred. Albert je banjo včasih napolnil s hladno vodo, vanjo vrgel zavojček soli in oznanil: »Poglej! Pacifik!« Fred je v potapljaški obleki skočil v vodo, čofotal kot pijana žaba, nato pa se je pritoževal, da ga pečejo oči.

»Povej,« je Albert opazoval njegovo brado, »kdaj si se pa nazadnje obril?«

Fred je pomežiknil. »Včeraj.«

»Si prepričan?«

Fred je ponovno pomežiknil. »Trdno prepričan.«

»Potem si pa nekaj mest spregledal.«

Pomežik.

»Frederik ...« (Ta oblika imena je vsemu podelila nekoliko bolj prepričljiv, oziroma po potrebi, nekoliko strožji ton.)

»Mamica pravi, da sem lep!«

Fred je posebej rad omenjal Anni, kadar je želel poudariti, da ta ali ona izjava ne izvira iz njegovih misli, temveč da jo je izrekla bistveno višja instanca. Instanca, ki je Fredu zadnjič karkoli rekla pred šestnajstimi leti. Albert je imel takrat tri leta. Svojih spominov nanjo skorajda ni smel poimenovati spomini, saj se mu je včasih zdelo, da si jo le domišlja, ker je preveč pogosto opazoval njene številne fotografije v Fredijevi hiši, primerjal svoj obraz z njenim in iskal podobnosti.

Albert je s kazalcem in sredincem nakazal škarje, Fred pa si je z dlanmi zakril strnišče na licih: »Moj očka je imel svetlo brado.«

Če bi verjeli Fredu, je bil Albertov ded profesionalni potapljač, eden izmed petnajstih mož na svetu, ki so na dnu oceana v popolni temi znali upravljati z varilnim aparatom in opravljali vzdrževalna dela. Ko je bil Fred komajda kaj večji od trebuha, v katerem je bival devet mesecev, je njegovega očeta med eno izmed takšnih nalog posrkal tok odprtega voda in tako je za vselej izginil v zapletenem omrežju cevi. Zato je moral še sedaj vselej nekdo drug namesto Freda potegniti vodo na stranišču. To ga je še bolj vznemirilo kot britje: »Moj očka zdaj večno potuje po ceveh in je enkrat v Ameriki, drugič pri Kitajcih, nekoč pa bo mogoče prišel tudi v Königsdorf!«

Albert je bil tega vajen že od nekdanj in se ni več spraševal, kdo je Fredu vbil v glavo takšne traparije.

Albert je vstal, odšel v kopalnico, vtaknil akumulatorski brivnik v vtičnico, ko pa se je vrnil, Freda ni bilo več. Albert je preiskal vso hišo, nato pa ga je našel na vrtu v BMW-ju, ki je po Fredovih besedah nekdanj pripadal njegovemu očetu. Strela, ga je imenoval Fred. Kakor da bi ga prevroče oprali, je metino zelenkast lak dopuščal domnevo, da je bila barva nekoč sijoča. Guma je bila razcefrana. Trobljenje hupe bi lahko označili kvečjemu kot cviljenje. Oguljene usnjene prevleke so dišale tako, kakor je rekel Fred, slastno zatohlo kot njemu med prsti na nogah. Prazen cvetlični lonček je podpiral zadnja vrata, da niso padla s tečajev. Ključ je vselej tičal v ključavnici.

Albert je sedel poleg Freda, ki je po turško čepel za volanom. Strnišče brade se mu je lesketalo v soncu in leksikon je počival v njegovem naročju. Odprl ga je pri črki S. S kot smrt. S kazalcem je pokazal na sliko nagrobnika iz carrarskega marmorja. »Bom dobil takšnega?«
»Golobje belega.«

Fred je odkimal. »Labodje belega! To je še lepše. Zelo lep kamen mora biti, Albert.«

»Velja,« je rekel Albert. »Labodje bel nagrobnik zate.«

Nekaj časa sta molčala in medtem ko je zunaj pojema hrup mimo hitečih vozil na glavni cesti in ju je še zadnjič zaslepilo večerno sonce, preden je utonilo v močvirju, se je Albert spomnil, kako je Freda na pločniku naučil voziti kolo brez malih opornih kolesc. Albert je tekal ob njem gor in dolg, ga potiskal, spodbujal in mu po vsakem padcu odrgnjena kolena namazal s kremo Penaten ter obrisal krokodilje solze, dokler Fred ob koncu počitnic ni sam odpeljal prvih metrov brez koleščkov in mu je piš vetra med vožnjo dahnil srečo na obraz.

Fred jih je imel takrat devetinštirideset, Albert pa osem.

»Vsi vedno pravijo, da je smrt nekaj hudega,« je dejal Fred, ki si je zasanjano ogledoval sliko nagrobnika, »jaz pa tega ne verjamem. Gotovo je povsem drugače. Meni se zdi, da bo sijajno, kot veliko presenečenje. Tako se že veselim. Najraje bi umrl kar skupaj s teboj, Albert. Vendar bo to precej težko. Jaz sem hitrejši.«

Albert mu je obljubil: »Bom pohitel,« in že ga je Fred pogledal veselo kot otrok – otrok v letih, s podočnjaki, s sivimi lasmi ob sencih in drobnimi gubicami okrog ust.

»Mama pravi, da vsi spadamo v zgodbo najljubših posesti.«

»Je zgodba dobra?«

Fred se je zasmel, kakor da bi Albert vprašal nekaj neverjetno neumnega:

»To je *zgodba najljubših posesti!*«

»Kaj pa naj bi bilo to, *najljubša posest?*«

Fred je prhnil in zavil z očmi. Iztegnil je roko, odprl predalček na sovoznikovi strani in iz njega vzel obtolčeno pločevinasto dozo, v kateri je nekaj šklepetalo. Ko je odpiral razbrazdani pokrov, se je Fred sklonil nadnjo in zakril Albertu pogled, kakor da bi se hotel najprej prepričati, ali je tisto, kar je pričakoval, še tukaj. Nato je Albertu pomolil pred nos kamen v velikosti kostanja, ki se je kovinsko svetil v večerni svetlobi. »Vzemi!« Še premalo bi povedali, če bi rekli, da se mu je na obrazu zarisal ponosen izraz.

Albert je potežkal najljubšo posest v roki, presenetljivo težka je bila in bila je videti kot zmečkan, okamnel list žolto rumenega papirja. Na misel mu je prišlo nekaj nemogočega, toda Fred je to v tistem hipu tudi izgovoril:

»Zlato.«

»Pravo?«

Zašepetal je: »Moja najljubša posest.«

Čeprav je Albert spoštljivo prikimal in našobil spodnjo ustnico, je bil skeptičen. Kamen v njegovi dlani je povsem ustrezal njegovi predstavi o zlatu in prav to je zbudilo njegove pomisleke.

Fred ga je vznemirjeno opazoval, njegove zelene oči so se lesketale kot voda jezerca, za katero ne vemo, ali je dovolj globoko, da bi skočili vanj.

Albert ga je pogledal in si spet enkrat zaželel, da bi lahko Fredu preprosto zastavil vprašanje, ta pa bi lahko nanj preprosto odgovoril, da bi se zapletla v povsem običajen pogovor, želel si je, da bi Fred njegove besede razumel tako, kakor jih je on, Albert, mislil, najbolj pa si je želel, da bi se razblinili vsi njegovi pomisleki in da bi Fredu lahko verjel.

»Kdo pa ti je dal to?« je vprašal Albert in Fredu vrnil »kepo zlata«.

Fred jo je zadovoljno shranil nazaj v pločevinasto škatlo. »Zemlja jo je izpljunila.« Po kratkem premoru je s sijočimi očmi pristavil: »Lahko ti pokažem, kje!«

Kadar je Alberta pogledal na ta način, se mu je Fred zdel še bolj tuj in še bolj blizu kot kdajkoli. Albert ga je poznal dovolj dobro, da je čutil, da ga sploh ne pozna. Vsaj v tem pogledu se mu je zdel podoben vsakemu drugemu očetu.

»Hm,« je zamrmral Albert.

»Hm,« je zamrmral Fred.

V istem hipu je sosedov petelin hripavo zakikirikal. Fred se je spačil, »ta pa res ne ve, kdaj je dovolj,« in zaprl avtomobilsko okno.

Albert je potrkal po nedeljujoči uri poleg tahimetra. »Pozno je. Palček Sanjček kliče.«

Preden je Albert spravil Freda v posteljo, mu je ocvrl jajca s paradižniki. Fred je odrinil paradižnike na rob krožnika, ker »sploh niso dobri,« Albert pa je rekel: »Pojej svoje paradižnike«, nakar je Fred hlastno pojedel vsa jajca, ne pa paradižnikov, Albert je ponovil: »Pojej paradižnike,« vendar je Fred hitro splaknil krožnik. Albert ga je posvaril: »Ne bo kruha z medom,« vendar je Fred prisegel, da bo naslednjič pojedel »zdrave paradižnike,« nakar mu je Albert vendarle namazal kruh z medom in se trudil preslišati, ko si je Fred izrekel tiho pohvalo: »To pa je bil dober trik.«

Najboljši Albertov trik je bil ta, da je Fredu v hrano zamešal zdravila tako, da ta tega niti opazil ni.

Te noči Albert ni mogel zaspati. Opazoval je za noht veliko zvezdasto nalepko na tramu nad seboj. Ko je bil mlajši, jo je vsak večer gledal tako dolgo, dokler se mu niso kar same od sebe zaprle oči, in v tolažbo mu je bilo, da je ta majhna lučka svetila zanj ter kljubovalno razsvetljevala črno noč na podeželju. Medtem ko je bilo po babyfonu slišati žvižgajoče Fredovo dihanje, si je Albert oblekel kopalni plašč in se splazil na vrt. Zunaj si je prižgal cigareto. Kaditi si je drznil le pozno zvečer; Fred ga je nekoč posvaril: »Kajenje ubija!« in zato ga Albert ni hotel po nepotrebnem vznemirjati. Dim se je izgubljal v noč. Ko mu je pogled obstal na BMW-ju, je vrgel ogorek prek ograje; v velikem loku je poletel na cesto kot padajoča kresnička. Albert je brnil v blatnik in pričakoval je, da ga bo zbolelo, vendar ni občutil skoraj ničesar. Ta blatnik je bil kot ustvarjen, da ga brca, zdaj z eno, zdaj z drugo nogo, poleg tega pa je udarjal po pokrovu motorja in z obema pestema tolkel po njem. Upal je, da bo kdo prišel mimo in ga poskušal ustaviti, saj bi potem lahko premlatil tega človeka, ali pa bi ta premikastil njega, saj mu je bilo vseeno. Vendar ni bilo nikogar.

Ves zadihan je sedel na sovoznikov sedež v Strelu. Predalček se je kar sam od sebe odprl, tako da je iz njega vzel pločevinasto dozo in jo postavil na armaturo. Prijetna oranžkasta svetloba cestne svetilke je omilila nekatere udarnine in ji podelila bakren sij. Albertu bi bilo ljubše, če v pločevinasti škatli ne bi bilo sijočega kamna, temveč trdni dokazi, spomini, ki bi mu pomagali, Annin dnevnik morda, družinske fotografije, ali vsaj kakršnikoli dokumenti. Imel je nešteto vprašanj in edino upanje, da bo kdaj dobil odgovor, je predstavljal Fred.

Albert je opazoval prste svoje leve roke. Majhno, tiho, vse bolj pojemajoče upanje.

Na podlagi nedoločene potrebe je odprl pločevinasto škatlo in vzel »kepo zlata« v roko. Na dnu škatle je odkril avdio kaseto; na porumeneli nalepki je pisalo: *Moja najljubša posest*. Umetelna dekliška pisava se nikakor ni ujemala s Fredovim kracajočim rokopisom. Albert je iz hiše prinesel kasetofon na baterije, na katerem so Fredu občasno predvajali zgodbe o slončku Benjaminu. Nekaj časa je bil Fred prav obseden z nadaljevanjem, v katerem slon misli, da igranje pomeni, da lažeš. Vedno znova in znova je poslušal to zgodbo, včasih tudi po desetkrat na dan, dokler si Albert ni več znal drugače pomagati kakor tako, da je nadaljevanje skrivaj uničil.

Vstavil je kaseto, pomaknil gumb z OFF na ON in zagledal, kako se je prižgala rdeča lučka poleg zaslončka z minutami. Albert je pritisnil na PLAY. Sprva je bilo slišati prasketanje. Nato, vse glasneje, šumenje, ki se mu je zdelo znano, kakor da bi nekaj zahtevalo od njega. Slišati je bilo kot molk. Preiskoval ga je, prevrtel kaseto naprej in nazaj, prislonil uho ob reže zvočnikov in preveril stran A in B.

Splezal je čez prestavno ročico in sedel za volan, vzel enega izmed Fredovih koledarjev iz stranskega vratnega predala in ga odprl. Z roko je šel čez stran, popisano z okorno škrlatno pisavo, ki je sladkobno dišala kot zrak v hiši, ter občutil rahle vdolbine zapiskov, ki jih je Fred zapisal na papir. *Ponedeljek, 24.5.2002: 76 zelenih avtomobilov, 8 zelenih tovornjakov, nobenega zelenega motorja. Torek, 25.5.2002: 55 zelenih avtomobilov, 10 zelenih tovornjakov, 2 lepa zelena motorja, 1 zelen traktor. Sreda, 26.5.2002 ...*

Albert je zalučal koledar na zadnji sedež, navil jakost zvoka do konca in se zatekel v šum, da se ga ne bi polastila misel, da nikdar ne bo imel prave družine, ob tem pa je občutil težo Fredovega zlata v dlani.

Nato je pritisnil EJECT. Kasetnik se je odprl. Albert je položil kaseto in »kepo zlata« nazaj v pločevinasto dozo in vse skupaj odvrigel v smeti, ko se je vračal v hišo. Vstopil je v Fredovo sobo, prižgal luč in ga zbudil.

»Jutri bova šla v bolnico.«

Fred si je s palcema pomel zaspane oči.

»Toda Albert, jaz ti moram vendar pokazati, od kod prihaja zlato!«

Albert je dejal: »Frederik.«

Fred se je ugriznil v ustnice in zmajal z glavo. »Ampak saj si mi vendar obljubil!«

»Drži gobec,« je rekel Albert.

Fred je nemudoma planil nadenj, ga zgrabil za roko in jo stisnil. Albert sprva ni občutil ničesar, hotel je umakniti roko, vendar je bila kot zamrznjena, zaman se je poskušal z drugo roko rešiti Fredovega prijema. »Izpusti. Dajmo.« Fredu so lasje zakrivali oči, usta so se mu nemo odpirala in zapirala. Stisk je bil vse močnejši, Albertovi nohti so se mu zasadili v hrbtišča dlani, bolečina se je zlila z neobčutljivostjo, ki je preplavljala Albertovo roko. Tik preden je dosegla komolec, se je z vso silo odrinil. »Fred, zdaj pa nehaj!« je zaklical in šele tedaj je Fred popustil, Albert pa je padel vznak in se z glavo zadel ob rob postelje. Kolikor je mogel hitro, je vstal in stekel v kopalnico. Tam se je zaklenil in opazoval svojo temno rdeče zateklo dlan, premikal en prst za drugim. Zlomljeno očitno ni bilo nič. Izognil se je pogledu v ogledalu nad umivalnikom ter prisluškoval dogajanju v hiši. Skozi vrata je prodiral molk. Enoročno si je prižgal cigareto. Vroče mu je bilo, slekel si je srajco, zapletel se je vanjo, blago ni hotelo popustiti, zato jo je zalučal na tla. Nekaj časa je neodločno stal sredi kopalnice in trepetal. Ne da bi preveril, je vedel, da se Fred ne bo ganil z mesta. Nekoč je pet dni prebil brez hrane v Streli, zaradi neke malenkosti, ki se je Albert niti ne spominja, in vztrajal bi še dlje, če se mu ne bi Albert podredil, Fred je bil vsaj tako trmast kot Albert, in prav zato, ker je

moral priti Albert k njemu, tega ni hotel. V umivalniku je ugasnil cigareto. Zdaj pa je Fredu uspelo, da se je sam sebi zdel otročji. Albert je sedel na rob banje, zaprl oči in si predstavljal, da bi Fred prišel k njemu, vsaj enkrat, da bi Fred potrkal in se opravičil, ter da bi se, kar skozi vrata, pogovorila o vsem, se smejala, veliko bi se smejala, in v nekem trenutku bi ga njegov oče prosil, naj odpre brata, Albert pa bi to storil.

Prevedla Amalija Maček